

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: **por. Mgr. P. P.**, bytom S., *zastúpený advokátom: JUDr. P. Č., P.* proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra SR**, Bratislava, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-94/PK-2009 zo dňa 30.09.2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 188/2009-36 zo dňa 11.11.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/188/2009-36 zo dňa 11. novembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa

domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-94/PK-2009 zo dňa 30.09.2009, ktorým bol zamietnutý podaný rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra č. 226 zo dňa 11.06.2009 vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov PZ Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.).

Krajský súd posudzujúc správnosť záverov správnych orgánov sa stotožnil s názorom žalovaného, že konanie policajta sa posudzuje nielen počas výkonu služby ale aj mimo nej, o čom hovorí ustanovenie § 48 zákona č.73/1998 Z.z. Žalovaný pri zisťovaní a posudzovaní konania policajta nie je viazaný žiadnym procesným úkonom, či už orgánov činných v trestnom konaní alebo správnych orgánov objasňujúcich a prejednávajúcich priestupok. Príslušný nadriadený je viazaný len rozhodnutím príslušným orgánom o tom, či bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt a kto ho spáchal. Aj prípadný oslobodzujúci rozsudok (ak by aj išlo o totožný skutok) však ešte neznamená, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej prísahy. Konanie žalobcu v samotnom personálnom konaní nebolo posudzované ako priestupok ale ako konanie v rozpore so služobnou prísahou policajta a ako také bolo aj v personálnom konaní dostatočne preukázané. Pokiaľ ide o zásadu trestného konania „in dubio pro reo“ je potrebné konštatovať, že ani uvedená zásada sa v samotnom personálnom konaní vedenom v súlade s ustanoveniami zákona 73/1998 Z.z. neuplatňuje. V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami trestného poriadku. Pokiaľ išlo o dôkazné bremeno poukázal súd na tú skutočnosť, že príslušný nadriadený žalobcu bol povinný z vlastnej iniciatívy vykonávať také dôkazy, ktoré mohli prispieť k presnému a úplnému objasneniu veci a to aj bez názoru účastníka konania. Bol oprávnený rozhodnúť, ktoré dôkazy a v akom rozsahu budú vykonané a ktoré skutočnosti stačí osvedčiť inými dokladmi. Právne uváženie pri ustálení skutkového stavu spočíva v hodnotení dôkazov, pri ktorom správny orgán má právo, ale i povinnosť prikloniť sa k jednému z viacerých tvrdení a iné odmietnuť, to však v zásade logického myslenia. Podľa prvostupňového súdu zásada objektívnej pravdy bola v danom prípade dôsledne dodržaná. Pri hodnotení dôkazov žalovaný prihliadal na všetko čo vyšlo za konania najavo, vrátane čo uviedli účastníci konania.

Na skutkovú námietku žalobcu uvedenú v žalobe, že žalovaný sa nevysporiadal s výpoveďami svedkov J. S., M. C., L. H., J. Č. a I. G., keď následne konštatoval, že on

v inkriminovanej dobe bol vodičom predmetného vozidla, prvostupňový súd uviedol, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán sa v dostatočnom rozsahu vysporiadali s predmetnými výpoveďami. Súd sa stotožnil s ich názorom na nedôveryhodnosť svedkov. Poukázal na skutočnosť, že svedkovia C., Č., G. neboli pri tom ako bolo predmetné vozidlo prenasledované hliadkou PZ a následne jeho vodič – žalobca zastavený touto hliadkou a kontrolami. Výpoveď svedka H. bola vyvrátená výpoveďou svedka Č., ktorý vypovedal, že J. S. prišiel na miesto nehody na svojom motorovom vozidle až za jeho prítomnosti, pričom aj on sám už našiel predmetné vozidlo žalobcu odstavené a žalobca už bol mimo vozidla s policajtm. Svedok S. sa v prvej výpovedi odmietol k veci vyjadriť, pričom on účelovo uviedol, že je to z dôvodu obavy šikanovania zo strany policajtov. Súd dospel k tomu názoru, že žalovaný v danej veci v súlade s § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. postupoval tak pred vydaním rozhodnutia, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci a na tento účel si zaobstaral aj na rozhodnutie potrebné doklady.

Na námietku žalobcu, že príslušníci polície OO PZ S. vykonali nadprácu danej veci, súd skonštatoval, že príslušníci policajného zboru sa zaoberali zadokumentovaním priestupku v súlade s právnymi predpismi a nie je možné hovoriť o žiadnej neurčito označenej „nadpráci“.

Na námietku žalobcu, že mu nebolo umožnené, aby sa vyjadril k danej veci za prítomnosti zvoleného právneho zástupcu, a že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s obsahom spisového materiálu pred vydaním personálneho rozkazu, súd dospel k záveru, že personálne konanie vo veci príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. sa neriadi ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní s poukazom na § 247a zákona č. 73/1998 Z.z.. Zákon v žiadnom so svojich ustanovení neukladá za povinnosť žalovanému, aby bol pri vypočutí príslušníka PZ, voči ktorému sa vedie konanie prítomný aj jeho právny zástupca, ktorému v súlade s § 263 ods. 5 zákona udelil plnomocenstvo. Celé konanie vedené v súlade so zákonom 73/1998 Z.z. sa predovšetkým vedie za osobnej aktívnej účasti účastníka konania ako to vyplýva z ustanovenia § 231 zákona 73/1998 Zb. ako aj ustanovenia § 237 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., podľa ktorého účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojim konaním nezaťažovali a nezdržovali priebeh konania. Žalobcovi nič nebránilo v tom, aby v súlade s § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. nahliadal do spisov, robil si z nich výpisky a o všetkých skutočnostiach vzťahujúcich sa k danej veci informoval aj prípadne zvoleného právneho zástupcu.

Súd mal z administratívneho spisu za preukázané, že žalobca bol dňa 05.05.2009 v zápisnici o výsluchu účastníka konania riadne poučený, čo potvrdil vlastnoručným podpisom, odmietol sa vyjadriť za prítomnosti obhajcu, ktorého meno neuviedol s tým, že ešte mu neodovzdal plnú moc. Počas výsluchu tiež požiadal o nahliadnutie OO PZ Svit, čo mu aj bolo umožnené. Ďalej má súd za preukázané aj to, že žalobca bol k výsluchu prizvaný dňa 20.05.2009, keď uviedol a podpísal, že mu bolo umožnené nahliadnuť a preštudovať kompletný spisový materiál a zároveň uviedol, že bude vo veci vypovedať bez prítomnosti bez zvoleného obhajcu JUDr. P.Č., čo aj urobil.

Na základe takto zisteného skutkového stavu mal súd za preukázané, že protiprávne konanie bolo žalobcovi v čase rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ riadne a v súlade so zákonom preukázané dôkazmi obsiahnutými v spise, s ktorými mal možnosť sa oboznámiť aj žalobca, v dôsledku čoho dospel k záveru, že nie je dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v konaní nemal úspech.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobnému návrhu v plnom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

Predovšetkým poukázal na to, že konanie naplňujúce pojmové znaky priestupku, ktoré by vykazovalo znaky porušenia služobnej disciplíny alebo porušenia služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom je nevyhnutné policajtovi preukázať bez akýchkoľvek pochybností. Z vykonaného dokazovania má za to, že pretrvávajú dôvodné pochybnosti, kto riadil v danom čase predmetné motorové vozidlo. Z výpovedí svedkov S., C., H., Č. a G. vyplýva, že nie je možné jednoznačne potvrdiť, ale ani vyvrátiť obranu žalobcu. Správny orgán riadnym a objektívnym nevyhodnotením týchto výpovedí dospel k nesprávnemu právnomu záveru, nakoľko minimálne musel mať pochybnosti o objektívnosti výpovedi svedkov J. a L., keď sa k uvedenému faktu pridružila aj skutočnosť absolútnej identity úradných záznamov a ich svedeckých výpovedí.

Takisto sa nestotožnil žalobca so záverom prvostupňového súdu, že by nebolo možné hovoriť o nejakej nadpráci, nakoľko podľa jeho názoru ide o určitý revanš bývalých kolegov samotného žalobcu.

Prvostupňový ani druhostupňový správny orgán sa podrobnejšie nezaoberali výpoveďou svedka J. S., ktorý uviedol, že vozidlo riadil v uvedenom čase práve on. Takisto sa správne orgány nezaoberali otázkou prítomnosti ďalších svedkov pri dokumentovaní predmetného priestupku, teda svedkov, ktorí boli prítomní pri dokumentovaní priestupku, keďže tam boli minimálne šiesti policajti. Vo vzťahu k tejto skutočnosti nie je možné vylúčiť, že aj prípadná výpoveď ostatných prítomných policajtov by mohla prispieť k zisteniu objektívneho skutkového stavu.

Takisto podľa žalobcu nebolo objektívne preukázané, že nadstrážmajster T. L. a nadstrážmajster D. J. mali motorové vozidlo žalobcu pod stálym dohľadom, tak ako to uvádzajú v úradných záznamoch a vo svojich výpovediach. Nikto sa nezaoberal objektívnosťou týchto výpovedí a ich výpovednou hodnotou.

Ďalej žalobca uviedol, že došlo k závažným procesným porušeniam, ktoré sami o sebe zakladali dôvod pre zrušenie napádaného rozhodnutia, keďže žalobcovi nebolo umožnené sa vyjadriť k predmetnej veci za prítomnosti svojho právneho zástupcu, pričom následne bolo prístupné s poukazom na údajnú časovú tieseň jeho výsluchu bez prítomnosti právneho zástupcu. Žalobca uviedol, že síce prvostupňový súd správne konštatoval, že mohlo dôjsť k výsluchu žalobcu bez prítomnosti jeho právneho zástupcu, na druhej strane ak sa však prítomnosti žalobca pri výsluchu domáhal, takéto právne zastúpenie a právna pomoc mu mala byť jednoznačne umožnená. Žalobcovi nebolo umožnené oboznámiť sa s obsahom spisového materiálu ešte pred samotným rozhodnutím vo veci prepustenia zo služobného pomeru a zo zápisnice o výsluchu žalobcu nevyplýva, že by sa tento so spisovým materiálom riadne oboznámil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobnému návrhu v plnom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil. Mal za to, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a rozhodol v súlade so zákonom. Rozsudok krajského súdu obsahoval všetky predpísané náležitosti. Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu uvádza identické námietky aké uvádzal aj v podanej žalobe a žalovaný sa v plnom rozsahu pridržiaval svojho vyjadrenia zo dňa 21.1.2010, ktoré zaslal k žalobe podanej žalobcom a v ktorom sa vyjadril ku všetkým námietkam uvádzaným žalobcom v podanom odvolaní.

Pokiaľ ide o opätovnú námietku žalobcu, že pri jeho výsluchu má byť prítomný aj právny zástupca, ktorého by si zvolil, žalovaný poukázal na judikatúru Ústavného súdu, na základe ktorej základné právo mať čas a možnosť na prípravu obhajoby a môcť sa obhajovať samostatne alebo prostredníctvom obhajcu, garantuje ústava osobe, proti ktorej sa vedie trestné konanie, alebo voči ktorej štát uplatňuje trestnoprávnu zodpovednosť. Účastníkom iných typov konaní garantuje ústava zodpovedajúce procesné práva článku 47 ods. 2 a článku 48 ods. 2.

Žalobca mal možnosť sa oboznámiť s celým spisovým materiálom po doplnení dokazovania bol opätovne oboznámený s návrhom na jeho prepustenie i kompletným dôkazovým materiálom dňa 26.05.2009, pričom neuplatnil žiadne pripomienky alebo námietky k návrhu.

So spisového materiálu je dostatočne preukázané, že právny zástupca žalobcu mal možnosť aj v rámci konania vedeného na odvolacom súde uplatniť všetky subjektívne práva, ktoré vyplývali žalobcovi z ustanovenia § 237 ods. 2 zákona. Až do vydania žalobou napadnutého rozhodnutia právny zástupca žalobcu však tieto práva nevyužil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 156 ods. 1,3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom preskúmania súdom bolo rozhodnutie žalovaného zo dňa 30.09.2009 č. SLV-94/PK-2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra č. 226 zo dňa 11.06.2009 a personálny rozkaz potvrdil. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru SR podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona 73/1998 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má z obsahu pripojeného administratívneho spisu ako aj súdneho spisu za preukázané, že na základe anonymného oznámenia ohľadne okolností, že v meste S. jazdí strieborná Octavia, ktorej vodič je pod vplyvom alkoholu, pričom sa jedná o policajta, bola vyslaná hliadka OO PZ S., ktorá uvedené vozidlo našla zaparkované pri pohostinstve Koliba, preto ho nasledovala s cieľom zastaviť ho a vodiča skontrolovať. Napriek znamenu na zastavenie nápisom STOP na svetelnej rampe na služobnom vozidle s označením príslušnosti k policajnému zboru vodič vyššie uvedeného vozidla nezastavil, zvýšil rýchlosť jazdy, pri prechode cez križovatku nerešpektoval pokyn dopravnej značky C2 „Stoj, daj prednosť v jazde“ pokračoval v jazde ďalej a zastavil až pred ďalšou križovatkou. Po zastavení vozidla vystúpil z neho žalobca, ktorý bol v ňom sám. Po podrobení sa dychovej skúške na alkohol bolo zistené, že mal v krvi po prepočte 2,33‰. Správny orgán po vyhodnotení všetkých vecných dôkazov, ako aj pri výsluchu svedkov dospel k záveru, že žalobca riadil vozidlo pod vplyvom alkoholu a nerešpektoval pokyny hliadky PZ, ani príkazovej dopravnej značky. Správne orgány obranu žalobcu, že neriadil motorové vozidlo považovali za nevierohodnú, výpovede svedkov, ktorých navrhol žalobca za rozporuplné, nakoľko tie výpovede, ktoré mali spochybníť skutočnosť, že vozidlo riadil žalobca boli vyvrátené výpoveďami príslušníkov PZ, ktorí priamo zadržali žalobcu, ako aj výpoveďami ďalších svedkov, ktorí potvrdili okolnosti, ktoré nasvedčovali skutočnosti, že žalobca sám riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu. Návrh na prepustenie žalobcu so služobného pomeru príslušníka PZ bol prerokovaný vopred s príslušným odborovým orgánom a to aj opakovane po doplnení dôkazov a žalobca bol s návrhom a dôkazmi k nemu oboznámený dňa 05.05.2009, keď navrhol vykonať ďalšie dôkazy, čo nadriadený rešpektoval a vyhovel mu.

Na základe takto zisteného skutkového stavu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru personálnym rozkazom č. 226 zo dňa 11.06.2009 podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný dňa 30.09.2009 rozhodnutím SLV-94/PK-2009 tak, že rozklad ako neodôvodnený zamietol.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci, na tento účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné doklady.

Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech účastníka konania.

Podľa § 237 ods. 1 zákona 73/1998 Z.z. účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojim konaním nest'ážovali a nezdržiavali priebeh konania.

Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisky.

Podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať so skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa odseku 3 citovaného zákonného ustanovenia v odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

V odvolaní žalobca namietal skutkové ako aj procesné postupy správneho orgánu.

Ku skutkovým okolnostiam zistenými správnym orgánom podľa názoru najvyššieho súdu je potrebné uviesť, že správny orgán postupoval v konaní tak, aby bol presne zistený skutočný stav veci, vykonal rozsiahle dokazovanie, akceptoval návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov a zaobstaral si potrebné podklady na vydanie rozhodnutia.

Pokiaľ ide o rozsah preskúmvacej pôsobnosti správneho uváženia, súdy sú limitované ustanovením § 245 ods. 2 OSP a pri preskúmvaní zákonnosti takéhoto rozhodnutia zisťujú, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonov. V praxi to znamená, že najskôr, ako pri každom inom rozhodnutí venujú pozornosť tomu, či správny orgán vychádza z náležite zisteného skutkového stavu veci a či správne aplikoval právny predpis na predmetný skutok. Prieskum je zameraný aj na zisťovanie, či žalobou napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné a náležite zdôvodnené, a to osobitne v nadväznosti na aplikovaný inštitút správneho uváženia.

Správny súd pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov, konkrétne právnej veci sa musí obmedziť len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány nie sú pochybné, a to najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli.

Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Hodnotenie dôkazov predstavuje zložitý myšlienkový postup, v rámci ktorého správny orgán na základe svojich logických systematických a historických úsudkov, ako aj účelu zákona, určité tvrdenia prijíma iné odmieta.

Odvolačný súd dospel k záveru, že úsudok správnych orgánov bol logicky možným záverom vychádzajúcim z dôkazov, ktoré boli vykonané.

Správne orgány podložili svoju správnu úvahu dôkazmi, ktoré nezameniteľne označili, a váhu týchto dôkazov neboli schopné zvrátiť dôkazy, ktoré žalobca považoval za dôkazy svedčiace v jeho prospech. Výpoveď policajtov, ktorí zadržali žalobcu v motorovom vozidle má logické súvislosti z ďalej zisteným skutkovým stavom a túto výpoveď následne potvrdili aj svedkovia, ktorí zároveň vyvrátili tvrdenia žalobcu. Výpovede svedkov navrhovaných po dlhšom časovom odstupe žalobcom sú nehodnoverné a sú vo vzájomnom rozpore. Napríklad s výpoveďou žalobcu, ktorý uviedol, že v aute ako ho riadil svedok S. si sadol a počas jazdy zaspal, pričom keď sa zobudil tam už S. nebol, odporuje výpoveď svedka H., ktorý uviedol, že z predmetného motorového vozidla vystúpili žalobca aj

zo svedkom S. spolu. Odporuje si aj samé tvrdenie žalobcu, ktorý uviedol na jednej strane, že na vozidlo bol uskutočnený „úplný pohon“, pričom nijakým spôsobom nevysvetľuje, že akoby mohol v takej situácii údajný vodič S. bez prekážok z motorového vozidla vystúpiť a odísť.

K procesným námietkam žalobcu uvedených v odvolaní je potrebné uviesť, že žalobca bol vo všetkých zápisniciach o výsluchu riadne poučený, čo potvrdil vlastnoručným podpisom. Pred začatím výsluchu dňa 05.05.2009 odmietol vypovedať bez prítomnosti obhajcu, ktorého však ani neoznačil, táto požiadavka bola akceptovaná a po nahliadnutí do spisu bolo konanie a prejednanie veci na žiadosť žalobcu odročené. Zo zápisnice o výsluchu žalobcu zo dňa 20.05.2009 vyplýva, že žalobcovi bolo umožnené nahliadnuť do spisu a preštudovať kompletný spisový materiál a žalobca sa rozhodol vo veci vypovedať bez prítomnosti zvoleného obhajcu JUDr. P.Č.

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v konaní žalovaného správneho orgánu ani v konaní, ktoré mu predchádzalo nezistil takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP) v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil krajský súd preto, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie, považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neodôvodnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj z dôvodmi jeho rozhodnutia, nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 15.februára 2011

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková